

[Johs. Christiansen.]

forbenede Fordomme over Bord, vilde fjerne sig fra al skadelig Vanetænkning og gaa ind i Forestillinger og Tankebaner, som har Relation til den barske Virkelighed og de meget talende Erfaringer, som den sidste Krig og Krigsteknikkens Udvikling siden da har efterladt sig.

Hvad nu angaar det Lovforslag, der er til Behandling her, er det jo formelt en Forlængelse af de Bemyndigelser, der ved tidligere Love er givet Forsvarsministeren, til at afvige fra visse Bestemmelser i Forsvarslovene af 1937. Reelt betyder Forslaget jo imidlertid, at man for Hjemmestyrkernes Vedkommende, bortset fra Livgarden, kun maa holde dem inde i 10 Maaneder. Dette er, som allerede paapeget, et Skridt i den rigtige Retning. Efter vor Opfattelse er Skridtet blot ikke langt nok.

Jeg erkender, hvad jeg allerede har peget paa i Forsvarskommissionen, at man under Hensyn til alle herhenhørende Forhold maa give Grænsekommandoet en Særstilling. De Opgaver, som denne Styrke er sat til at løse, er af en saa krævende Karakter, at en Uddannelsestid paa ca. 4 Maaneder vel næppe kan være kortere, navnlig ikke saa længe Presset mod Grænsen af Overløbere sydfra er saa stærkt som det er. Jeg vil i denne Forbindelse saa varmt, som det er mig muligt, henstille til den højtærede Forsvarsminister, at der gøres alt, hvad der gøres kan, for at lette disse Grænsestyrkers daglige Tilværelse. Den er saa vist ikke misundelsesværdig. Er der noget Omraade, hvor „Folk og Værn“ har en Opgave, maa det vist være her, i Retning af at give Vagtmandskabet ved Grænsen saadanne Adspredelser, at det dog i nogen Grad maa kunne føle Samhørigheden med det øvrige Samfund. Det vilde interessere mig meget, om den højtærede Forsvarsminister her kunde oplyse lidt om, hvorvidt der fra „Folk og Værn“ eller fra anden Side er truffet Foranstaltninger til, at Grænsekommandoets værnepligtige kan deltage i Arrangementer af kulturelt oplysende og underholdende Art. Denne min Henstilling gælder ogsaa, for saa vidt angaar Styrkerne paa Bornholm.

Som paapeget tidligere er vi af den Opfattelse, at en general Tjenestetidsnedsættelse som den af Forsvarsministeren her foreslaaede ikke tilfredsstiller de Krav, vi i denne Forbindelse er gaaet ind for. Vi har højet os for Sagkundskaben med Hensyn til Grænsekommandoet, men maa for det øvrige Hjemmemandskabs Vedkom-

mende mene, at en 9 Maaneders Tjenestetid bør være tilstrækkelig.

Beklageligvis har vi ikke kunnet trænge igennem med denne Opfattelse, og af Forsvarskommissionens militære sagskyndige er det gjort gældende, at Uddannelsens Maal maa være at bibringe de værnepligtige saadanne militære Færdigheder, at Afdelingerne — ogsaa efter nogle Aars Hjemsendelse af Mandskabet — vil være krigsduelige umiddelbart efter en Mobilisering.

Det er for saa vidt naturligt, at Beredskabets militære Ledere stiler efter dette Maal for Uddannelsen. Men her i Landet er det nu engang de politiske Myndigheder, det vil sige Regering og Rigsdag, der har den endelige Afgørelse med Hensyn til, hvilken Maalsætning der skal være for Beredskabet, og her stiller jeg da det Spørgsmaal: Hvilket Behov er der i Dag for at uddanne krigsduelige Soldater ud over dem, der har eller kan faa særlige Opgaver ved og uden for Landets Grænser? Er det ikke saadan, at til den almindelige Vagtjeneste, der er Tale om, ved Kaserner, Depoter, Lejre o. lign. vil en Uddannelse paa ca. 3 Maaneder være fyldestgørende? Det er mit Indtryk ved at tale med Kolleger af andre Partier — for slet ikke at henvise til Befolkningens Omdømme i Almindelighed —, at man i vide Kredse har den bestemte Opfattelse, at Soldaterne holdes inde rigeligt længe, navnlig naar henses til det stærke Behov, der er for dem ude i det civile Liv.

Men der er ogsaa et andet Forhold, jeg vil pege paa her. Ingen kan i Dag sige os noget bestemt om, hvilke Vaabenarter vort kommende Beredskab bør baseres paa. For mit eget Vedkommende tror jeg f. Eks. ikke, at der med de Vaaben, man nu eksperimenterer med i Videnskabsmændenes og Teknikernes Laboratorier, vil være synkelige Muligheder, om overhovedet nogen, for at der mere vil kunne udkæmpes egentlige Feltslag i et Land som Danmark. Terrænet er fladt og yder saaledes ingen naturlig Dækning for Marktropper; Udstrækningen er ringe og savner derfor Dybde for den store Bevægelighed, som Styrkernes Motorisering forudsætter. Atombomber og det efterhaanden stærkt udviklede Raket-skyts, som større Lande raader over, vil fra Luften og fra vældige Afstande paa kort Tid dels kunne lamme Landets Centre, dels rive de Styrker op, som vi evner at stille paa Benene. Saadan er Forholdene nu engang, og det forekommer mig at være vor simple Pligt fordomsfrit at se dem i Øjene, som de er.